

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego **J.Ł. i J.K.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 13 listopada 2025 r.
wniosków obrońców skazanych
o wstrzymanie wykonania
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 18 listopada 2024 r. sygn. akt II AKa 486/23,
zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z dnia 7 kwietnia 2023 r. sygn. akt III K 81/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wnioski złożone zarówno przez adw. M. C. jak i adw. P. R. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami wyroku, nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wprawdzie przepis ten nie wskazuje przesłanek, których zaistnienie warunkowałoby wstrzymanie

wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to istotne jest, że stanowi on odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Jest więc oczywiste, że decyzja o skorzystaniu z instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia musi być poparta wyjątkowymi okolicznościami, które wskazują, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki, przy czym ocena ta musi być konsekwencją stwierdzenia istnienia realnego ryzyka poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21).

W realiach tej sprawy nie sposób na obecnym etapie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. W przedmiotowej sprawie obrońcy skazanych co do zasady zarzucili sądowi odwoławczemu wadliwość przeprowadzonej kontroli odwoławczej oraz w wypadku kasacji obrońcy skazanego J.Ł., obrazę przepisów procedury, których konsekwencją miało być naruszenie zasady bezpośredniości. Rzecz jednak w tym, że przeprowadzona na potrzeby postępowania wywołanego przedmiotowymi wnioskami, analiza zarzutów obu kasacji nie wskazuje na istnienie wysokiego prawdopodobieństwa ich uwzględnienia, co z kolei stanowiłoby podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Warto bowiem przypomnieć, że prawdopodobieństwo, o którym wcześniej jest mowa, musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21). Taka sytuacja w tej sprawie nie zaistniała, a wskazywana przez skarżących możliwość zaistnienia rażących naruszeń prawa, wymaga pogłębionej analizy na rozprawie kasacyjnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[WB]

[a.ł.]

